

Arrest

nr. 272 200 van 2 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op 7 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat huidig beroep samenhangt met het beroep dat zij voor haar andere dochter, M. S. M. P., bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft ingesteld, gekend onder het rolnummer X. Zij meent dat deze beroepen gevoegd dienen te worden op grond van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

De Raad wijst erop dat de andere dochter van verzoekster zich louter beroept op de diefstal door een buurman, de hieraan gerelateerde bedreigingen en haar vrees dat deze man haar moeder en zus bij

terugkeer naar El Salvador iets zal aandoen, terwijl de dochter voor wie ze huidig verzoekschrift indient zich ook op andere vluchtmotieven beroept, met name het seksueel misbruik door een buurman, de hieraan gerelateerde bedreigingen door leden van de bende 18 en haar vrees dat de bendeleden, waaronder haar buurman, haar familie opnieuw iets zouden aandoen bij terugkeer naar El Salvador. De beslissingen die ten aanzien van de dochters van verzoekster werden genomen zijn voorts grotendeels gebaseerd op verschillende motieven. In huidig verzoekschrift voert verzoekster bovendien andere argumenten aan dan in het verzoekschrift dat zij voor haar andere dochter heeft ingediend. Gelet hierop acht de Raad het *in casu*, bij gebrek aan voldoende samenhang, niet aangewezen om de zaken met rolnummers X en X samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 30 mei 2019 België binnen met haar twee minderjarige dochters en verzoekt op 6 juni 2019 om internationale bescherming. Dit verzoek wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ook in naam van haar dochters als begeleide minderjarigen ingediend. Op 26 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 246 689 van 22 december 2021 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 14.256 van 26 maart 2021 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

2.2. Op 25 mei 2021 verzoekt de dochter van verzoekster in eigen naam om internationale bescherming. Op 24 januari 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van haar een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten, geboren en getogen in San Salvador, Mexicanos. Je bent geboren op (...) 2006 en dus minderjarig. In Mexicanos leefde je samen met je moeder, zus, grootvader, grootmoeder, groot tante, en ook geruime tijd met je oom. Je grootmoeder is niet meer in leven. Met je grootvader, groot tante en je vader heb je nog sporadisch contact. Je ging naar school en zat in het 6de leerjaar toen je El Salvador verliet. Je kwam samen met je moeder P. M. P. E. (...), je jongere zus M. P. M. S. (...) en je oom moederszijde P. M. D. R. (...) naar België, waar je moeder en oom een vraag om internationale bescherming hebben ingediend op 06/06/2019. Je oom werd door het CGVS gehoord op 29/01/2020, je moeder op 31/01/2020. Op 26/03/2020 oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat noch je moeder noch je oom hun vrees voor vervolging voldoende aannemelijk hadden gemaakt en bijgevolg werd hen de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire bescherming geweigerd. Met name maakte uw moeder niet aannemelijk dat er een gegronde vrees was vanwege jouw aanrander. Op 29/04/2020 gingen zowel je moeder als je oom gingen tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad bevestigde in haar arrest nr. 246689 dd. 22/12/2020 de conclusies van het CGVS. Je moeder en oom dienden vervolgens op 16/03/2021 een beroep in bij de Raad van State. Dit beroep werd verworpen op 26/03/2021. Op 25/05/2021 diende je in eigen naam een vraag om internationale bescherming in, samen met je achtjarige zusje M. (...). Je verklaart dat je dit deed omdat je moeder een negatieve beslissing heeft gekregen en je voelt dat jullie nood hebben aan bescherming. Je verklaart dat jullie El Salvador hebben verlaten omdat leden van de bende 18 jullie familie kwamen controleren en in jullie huis hebben ingebroken. Van je moeder heb je na jullie aankomst in België vernomen dat je op vijfjarige leeftijd werd misbruikt door een buurman die connecties had met de bende 18. Over deze gebeurtenissen herinner je je enkel nog dat je op een speciale manier werd ondervraagd. De dader werd veroordeeld tot acht haar gevangenisstraf en kwam na zes jaar vrij. Je familie bleek daar echter niet van op de hoogte te zijn, totdat je oom hem in de buurt van jullie huis had gezien. Zelf heb je hem nooit gezien. Daarna kwamen bendeleden naar jullie huis om te stelen en later werden je moeder en oom bedreigd. Sinds augustus 2021 ga je geregeld naar een psychologe omdat je je niet goed voelt in je vel.

Bij terugkeer naar El Salvador zeg je een vrees te hebben voor de man die je misbruikt heeft. Je vreest dat hij uw familie misschien iets zou aandoen. Dat jullie naar België zijn gekomen speelt ook een rol in je vrees.

Je legt volgende documenten neer.

Een aanvraag gedaan door je vader R. (...), dd. 27/04/2020 voor een kopie van het dossier met referentienummer (...), afgegeven dd. 27/05/2020 inbegrepen een kopie van het uiteindelijke vonnis dd. 11/02/2012 waarbij bevestigd wordt dat L. A. P. G. (...) schuldig werd bevonden aan seksuele agressie op en belaging van een minderjarige ten nadele van M. M. M. P. (...), maar vrijgesproken van het misdrijf ten nadele van P. N. S. P. (...). Hij werd veroordeeld tot 8 jaar gevangenisstraf en verliest zijn rechten als burger in diezelfde 8 jaar en moet de burgerlijke aansprakelijkheid betalen (digitale kopie); een aangifte van diefstal met braak dd. 06/12/2018; een artikel over een neef van je moeder die werd gedood; een aantal betalingsbewijzen van psychologische consultaties sinds augustus 2021.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er voor jou bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, aangezien je minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd je gehoord door een gespecialiseerde protection officer, in aanwezigheid van een door jou gekozen advocaat.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet bepaalt dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer "de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten".

Vooreerst moet worden vastgesteld, dat je samen met je moeder, zus en oom naar België bent gekomen. Je was toen minderjarig. Je moeder heeft op 06 juni 2019 een vraag om internationale bescherming (VIB) ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Op 26 maart 2020 oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat noch je moeder noch je oom hun vrees voor vervolging voldoende aannemelijk hadden gemaakt en bijgevolg werd hen de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire bescherming geweigerd. Met name maakte noch je moeder noch je oom aannemelijk dat er een gegronde vrees kon worden vermoed vanwege de aanrander van haar oudste dochter, jij. Zowel je moeder als je oom gingen tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). De Raad bevestigde in haar arrest nr. 246689 dd. 22/12/2020 de conclusies van het CGVS. Je moeder en oom dienden vervolgens op 16/03/2021 een beroep in bij de Raad van State. Dit beroep werd verworpen op 26/03/2021.

Er dient te worden vastgesteld dat je je op dezelfde asielmotieven baseert als je moeder en oom inzake hun vraag om internationale bescherming (VIB). Je brengt terzake geen nieuwe persoonlijke elementen aan. Je gevraagd om welke reden je in eigen naam een vraag om bescherming indiende, geef je aan dat je moeder een negatieve beslissing heeft gekregen en je toch meent bescherming nodig te hebben (CG p.7), waarbij je je beroept op de dezelfde elementen als je moeder, met als voornaamste elementen, het misbruik ten aanzien van jou, de bedreiging vanwege de bende 18 en de diefstal in jullie huis. Er dient te worden vastgesteld dat je je vooral baseert op wat je moeder daarover heeft verteld. Immers, gezien je jonge leeftijd heb je weinig herinneringen en/of informatie uit eerste hand (CG p.4 en p.7). Bijkomend stel je, dat je in België een ruimere bewegingsvrijheid hebt dan in El Salvador, waar je zonder begeleiding nergens naartoe kon (CG p.7). Hierbij dient te worden opgemerkt dat je bij vertrek uit je land 12 jaar was en dat de "beperkingen van bewegingsvrijheid" die je aanhaalt, wellicht ook voor de meeste 12-jarigen in België gangbaar zijn.

Het loutere feit van recent, sinds augustus 2021 (CG p. 5) in psychologische behandeling te zijn, naar eigen zeggen, omdat je last had van humeur-wisselingen en niet goed in je vel zat, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat je geen nieuwe elementen aanbrengt, die een vraag om bescherming in eigen naam rechtvaardigen. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat je verzoek om internationale bescherming in eigen naam niet-ontvankelijk is. Dit geldt eveneens voor de vraag om bescherming vanwege je zusje. Gezien haar jonge leeftijd, begreep ze niet om welke redenen ze was uitgenodigd door het CGVS (CG verslag zus M. S. (...) p.2).

Aangaande het door jou aangehaalde element dat je ook een vrees hebt ten aanzien van de bende omdat jullie in België hebben verbleven, dient te worden opgemerkt, dat je hierover geen concrete nieuwe aanwijzingen aanbrengt en je je baseert op de elementen van vrees die werden aangehaald door je moeder en oom (CG p.6).

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat je louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2,b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met

afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Evenmin heb je in concreto aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van je verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Je hebt derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende-gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De klacht in verband met de diefstal in jullie huis, alsook het artikel aangaande de neef van je moeder werden voorgelegd op het CGVS door je moeder en oom in hun vraag om internationale bescherming. De copies afgegeven dd. 27/05/2020 aangaande de rechtszaak ten aanzien van uw belager en het uitgesproken vonnis, werden neergelegd op de zitting van de RVV dd. 22/12/2020 en aldaar beoordeeld (zie RVV arrestnummer 246689 p.13-14). De beoordeling van de RVV aangaande de neergelegde documenten hebben kracht van gewijsde. De neergelegde betalingsbewijzen voor psychologische consultaties werden bovenstaand besproken.

Tot slot, ook ten aanzien van de vraag om internationale bescherming van je jongere zus M. S. M. P. (...) wordt beoordeeld dat deze niet-ontvankelijk is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, A (2) en 1, C (5) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 6°, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van "het recht verhoord te worden" en van "de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur" (verzoekster bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel).

Zij onderbouwt dit middel als volgt:

"De samenhang van de procedure van verzoekster met die van haar zuster

Op 25 mei 2021 heeft verzoekster samen met haar oudere zuster Ma. S. M. P. (...) een asielaanvraag ingediend.

Haar asielaanvraag is innerlijk verbonden met die van Ma. (...).

In deze context moeten de dossiers worden gevoegd op basis van de gezinseenheid (artikel 8 van het EVRM).

Ter staving van haar betwistingen laat verzoeker hieronderstaande elementen en argumenten voor:

1. Het is ten onrechte dat het CGVS de aanvraag van verzoekster onontvankelijk heeft geacht om de reden dat er geen nieuw element en/of geen nieuw document zou zijn neergelegd in het kader van de asielprocedures van de moeder en van de onkel van verzoekster (die negatief werden afgesloten).

Verzoekster heeft immers een document neergelegd dat door het CGVS als "document 1" werd aangemerkt (notities van het CGVS, p. 5). Dit document, waarvan een integrale kopie aan het CGVS werd gericht per mail van 6.12.2021 door de advocate van verzoekster, werd reeds ingeroepen door de moeder van verzoekster in de context van haar eigen (afgewezen) verzoek tot internationale bescherming, maar het is ten onrechte dat het CGVS beschouwt dat de RVV door zijn negatief arrest van 22.12.2020 nummer 246689 betreffende het verzoek tot internationale bescherming van de moeder, zich op definitieve wijze zou hebben uitgesproken over de bewijswaarde van dit document.

De RVV heeft immers toen besloten om dit litigieus document te verwerpen omwille van het ontbreken van eensluidende Nederlandstalige vertaling (arrest p. 14). Er werd immers enkel een "eenvoudige" vertaling voorgelegd;

Dit argument houdt niet langer steek aangezien het document dit keer door verzoekster werd overgemaakt tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS en vervolgens middels e-mail van 6.12.2021, met als gevolg dat het CGVS, zoals gewoonlijk, diende te zorgen voor een vertaling van dat document.

Daarnaast dient er vastgesteld te worden dat de Protection Officer tijdens het persoonlijk onderhoud (tijdens de pauze), met behulp van de tolk van het CGVS de inhoud van het litigieus document heeft gecheckt, en heeft uitdrukkelijk besloten: "er was wel degelijk een onderzoek" (notities CGVS p. 5) :

"(...)"

(Notities CGVS p. 5)

Op grond van voorgaande elementen, is het helemaal onterecht dat het CGVS zich durft te verschuilen achter een arrest van de RVV dat volledig achterhaald is aangezien het berustte op overwegingen die niet langer steekhouden nu de vertaling van het document inmiddels tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzorgd door de tolk van het CGVS.

2. Daarnaast kan het CGVS volgende elementen niet buiten beschouwing laten:

- Er zijn geen tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en deze van haar moeder en haar onkel betreffende het seksueel misbruik waarvan zijn slachtoffer is geweest;

- De psychologische follow-up van verzoekster in België, het feit dat het trauma meerdere jaren later kan worden beleefd, wanneer het slachtoffer van seksuele agressie minderjarig is, staat niet langer ter discussie aangezien dit erkend wordt door de medische gemeenschap;

- Zoals onderlijnd door de advocate van verzoekster tijdens haar opmerkingen op het einde van het persoonlijk onderhoud, dienen er bijkomende vragen te worden gesteld ten einde over een volledig onderzoek te kunnen spreken van de ter zake dienende elementen; verzoekster heeft immers verklaard dat ze zich herinnerd had dat zij door het gerecht werd gehoord en dat het niet op een manier was waarop volwassenen worden geoord; deze verklaring laat toe om de vraag te stellen in welke mate haar verhoor anders was dan dat van een volwassene; naast het feit dat dit haar mogelijks ertoe zal brengen om haar geheugen te herwinnen, zou dit ertoe leiden dat het CGVS over bijkomende elementen zou beschikken voor het geloofwaardigheidsonderzoek.

Terwijl deze bijkomende vragen hoewel ze werden gesuggereerd, niet werden gesteld door de Protection Officer, terwil de 4 uren die voor het persoonlijk onderhoud waren uitgerekend nog niet voorbij waren.

3. Ten laatste benadrukt verzoekster dat haar terugkeer naar EL SALVADOR haar terroriseert ; hier in België is het wel mogelijk voor haar om wat genoeg afstand met de afschuwelijke feiten waarvan zij slachtoffer is geweest te kunnen behouden het is dan ook wel mogelijk voor haar om zich proberen zo normaal mogelijk als kind en nadien als volwassene verder te kunnen opbouwen, wat absoluut niet zal gebeuren als verzoekster ter plaats van de feiten, dus terug in EL SALVADOR, zou moeten keren ;

Die vrees werd niet onderzocht door het CGVS terwijl verzoekster bewijzen heeft neergelegd van haar psychologische zorgen en minderjarig is dwz dat verzoekster zonder enige twijfel geniet aan het recht om een specifiek aangericht onderhoud te hebben mat als gevolg namelijk dat het CGVS niet van haar mag verwachten dat zij alleen de woorden zou kunnen vinden om al haar vrezen te kunnen uiten.

Het CVGS heeft het artikel 57/6 § 3 eerste lid 6°, en het Geneva Gedrag dd. 28.07.1951 o.a. artikel 1 C 5 duidelijk geschonden.

Dit is bijzonder ontstellend aangezien verzoeker minderjarig is en dat dit een verhoogde zorgen controleplicht met zich meebrengt (zie hieronder).

Dat daarenboven artikel 24 van het Handvest van de grondrechten in aanmerking genomen moet worden, dat in punt 2 stelt dat "(...)".

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM arrest dd. 2 augustus 2001, Boultil t. Zwitserland ; EHRM, arrest dd. 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §§ 30 en 31 ; EHRM, arrest dd. 17 april 2014, Paposhvili c. België par. 141) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 159 65 dd. 19.12.2015 ; RvV nr. 143 483 dd. 16.04.2015 ; RvV nr. 37 703 dd. 28.01.2010; RvV nr 139 759 dd. 26.02.2015 ; RvV 25.10.2013 nr. 112 862 ; RvV 31 274 dd. 8.09.2009) al meermaals de gelegenheid kregen eraan te herinneren dat een « zo nauw mogelijk" onderzoek nodig is, zodra het recht op een persoonlijke levenssfeer en een familieleven, evenals het hogere belang van een kind betrokken is. Het betreft een "versterkte" zorgvuldigheidsplicht.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij arrest van 08 november 2016 aan deze rechtspraak herinnerde en het doorslaggevend gewicht van het hogere belang van het betrokken kind benadrukte, evenals het belang van een grondig onderzoek van de gevolgen van de beslissingen die de overheden en de rechterlijke instanties ten opzichte van het kind nemen, die stellig uit de schriftelijke motieven moet blijken, wat in casu niet het geval is (EHRV, EL GHATET t/Zwitserland).

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur met zich brengt dat het bestuur zorgvuldig inlichtingen moet inwinnen alvorens beslissingen te nemen et deze afdoend moet motiveren. De zorgvuldigheid die het bestuur moet tonen in de opzoeking en de beoordeling van de relevante feiten werd al lang door de Raad van State bekrachtigd. « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (R.S. 23 februari 1966, nr. 58.328); procéder «à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (R.S. 31 mei 1979 nr. 19.671)

Er zijn ten conclusie zeker en vast genoeg elementen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de verzoeken om internationale bescherming van verzoekster haar twee kinderen ontvankelijk te verklaren.

In subsidiaire orde moet men wel concluderen dat talrijke informatie door het CGVs nog niet verzameld werden met als gevolg dat ten minstens een extra onderzoek wel nodig is in dit dossier."

3.2. De stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/6 en 48/7 en van “het recht verhoord te worden”, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen en dit beginsel *in casu* geschonden acht.

3.3.1.2. De Raad benadrukt vervolgens dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van de artikelen 1, A (2) en 1, C (5) van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters dochter niet-ontvankelijk is omdat (A) zij geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen, nu (i) haar moeder op 6 juni 2019 een vraag om internationale bescherming heeft ingediend dat op basis van artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ook in haar naam als vergezellende minderjarige werd ingediend en waarover zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), de Raad als de Raad van State zich hebben uitgesproken, (ii) zij zich op dezelfde asielmotieven baseert als haar moeder inzake haar vraag om internationale bescherming, (iii) zij bij vertrek uit haar land 12 jaar was en de “beperkingen van bewegingsvrijheid” die zij aanhaalt wellicht ook voor de meeste 12-jarigen in België gangbaar zijn en (iv) het loutere feit van recent in psychologische behandeling te zijn geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die een vraag om bescherming in eigen naam rechtvaardigen, omdat (B) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (D) de door haar neergelegde documenten deze conclusies niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

"De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108)

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De dochter van verzoekster werd op 29 november 2021 gehoord op het CGVS om te getuigen en de redenen aan te halen waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, El Salvador. Zij verklaarde dat zij samen met haar moeder, zus en oom haar land van herkomst verlaten heeft omdat leden van de bende 18 haar familie in de gaten hielden en een bendelid in hun huis zou hebben ingebroken. Zij zouden ook bedreigd zijn geweest door bendeleden. Zij verklaarde verder na aankomst in België van haar moeder vernomen te hebben dat ze op vijfjarige leeftijd werd misbruikt door een buurman die connecties heeft met de bende 18. Zij stelt bij terugkeer naar El Salvador te vrezen dat de bendeleden en de man die haar misbruikt heeft haar (familie) iets zouden aandoen. Zij vreest in dit verband ook dat de bendeleden weten dat zij in België hebben verbleven. Verder verklaarde de dochter van verzoekster ook dat zij in België een ruimere bewegingsvrijheid heeft dan in El Salvador en haalde zij nog aan dat zij sinds augustus 2021 geregeld consultaties heeft bij een psychologe omdat ze zich niet goed in haar vel voelt en humeurwisselingen heeft (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-7).

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat de dochter van verzoekster haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk baseert op gronden die reeds door haar moeder – verzoekster *in casu* – en oom werden aangehaald in het kader van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming, met name de problemen die zij zouden hebben gekend met leden van de bende 18 naar aanleiding van de vervroegde vrijlating van een bendelid dat de dochter van verzoekster seksueel zou hebben misbruikt. In zijn arrest nr. 246 689 van 22 december 2021 was de Raad van oordeel dat aan deze feiten geen geloof kon worden gehecht (adm. doss., stuk 6, map met 'Landeninformatie').

De dochter van verzoekster betwist niet dat de weigeringsbeslissing genomen in hoofde van haar moeder en oom definitief is en dat de beoordeling van de door haar moeder en oom aangevoerde feiten en elementen dus als vaststaand moet worden beschouwd. In de mate dat de dochter van verzoekster zich *in casu* beroept op dezelfde vluchtmotieven als haar moeder en oom, brengt zij geen eigen feiten aan die een apart verzoek rechtvaardigen.

Waar zij in haar verzoekschrift aanhaalt dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van haar dochter en deze van haarzelf en haar broer betreffende het seksueel misbruik waarvan haar dochter slachtoffer zou zijn geweest, gaat verzoekster er aan voorbij dat zij en haar broer deze feiten reeds hebben

opgeworpen in hun eigen verzoeken om internationale bescherming en dat de Raad in het kader van deze verzoeken, in navolging van de commissaris-generaal, reeds oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde seksueel misbruik. Verzoekster doet met dit betoog aldus geen afbreuk aan het gegeven dat haar dochter geen eigen feiten aanvoert die een apart verzoek om internationale bescherming in haar hoofde kunnen rechtvaardigen. Bovendien blijkt uit de notities van haar persoonlijk onderhoud dat de dochter van verzoekster zich voor haar verklaringen over het seksueel misbruik hoofdzakelijk baseert op wat haar moeder haar hierover vertelde, gezien zij zelf nog erg jong was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-5).

Wat betreft het betoog van verzoekster dat de door haar advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud van haar dochter op het CGVS gesuggereerde bijkomende vragen niet werden gesteld en dat dit haar dochter er mogelijks toe had kunnen brengen dat zij haar geheugen zou herwinnen, zodat het CGVS over bijkomende elementen zou beschikken voor het geloofwaardigheidsonderzoek, stelt de Raad vast dat de *protection officer* van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud reeds bijkomende vragen heeft gesteld aan haar dochter over het gehoor inzake het misbruik in El Salvador dat zij verklaarde te hebben meegemaakt. Zo werd de dochter van verzoekster gevraagd door wie zij destijds werd ondervraagd en of zij ook door een dokter werd ondervraagd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Bovendien herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal toelaat het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. *In casu* is er zowel door de commissaris-generaal als door de Raad reeds een geloofwaardigheidsonderzoek gebeurd naar het seksueel misbruik van de dochter van verzoekster en is nog slechts de vraag aan de orde of de dochter van verzoekster eigen feiten aanbrengt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, *quod non*.

Door louter te benadrukken dat een terugkeer naar El Salvador haar dochter terroriseert, gezien zij in België wel voldoende afstand kan behouden ten aanzien van de feiten waarvan zij slachtoffer zou zijn geweest en het daardoor voor haar wel mogelijk is om *“zich proberen zo normaal mogelijk als kind en nadien als volwassene verder te kunnen opbouwen”*, wat *“absoluut niet zal gebeuren als verzoekster ter plaats van de feiten, dus terug in EL SALVADOR, zou moeten keren”*, maakt verzoekster niet duidelijk in welk opzicht deze gegevens in hoofde van haar minderjarige dochter eigen feiten zijn die voor haar een apart verzoek om internationale bescherming kunnen rechtvaardigen en dus kunnen rechtvaardigen dat deze feiten niet door verzoekster zelf, mede in naam van haar dochter, zouden kunnen worden ingeroepen in een (volgend) verzoek om internationale bescherming. Bovendien – en ten overvloede – stelt de Raad vast dat verzoekster opnieuw voorbij gaat aan het gegeven dat de Raad in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, in navolging van de commissaris-generaal, reeds oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen in El Salvador. Door aan te voeren dat het CGVS die vrees niet heeft onderzocht, terwijl haar dochter bewijzen neerlegde van haar psychologische zorgen en minderjarig is, wat volgens haar een verhoogde zorg- en controleplicht met zich meebrengt, kan verzoekster bijgevolg evenmin overtuigen. De Raad ziet niet in – en verzoekster licht niet toe – in welk opzicht deze bewijzen een apart verzoek van de dochter van verzoekster rechtvaardigen en niet door verzoekster mede in hoofde van haar minderjarige dochter konden worden aangebracht. De Raad wijst er op dat de in het verzoekschrift aangehaalde vrees bovendien gebaseerd is op feiten waaraan door de Raad geen geloof werd gehecht en waarvan de beoordeling als vaststaand dient te worden beschouwd. Zo verzoekster van mening is dat zij over bewijselementen beschikt die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien deze bewijselementen ten tijde van die eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen, stond het haar vrij om mede in hoofde van haar dochter een volgend verzoek in te dienen en deze elementen daarbij voor te leggen, waarbij haar dochter eventueel eveneens kan worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud. Het algemeen betoog inzake het hoger belang van het kind doet hieraan geen afbreuk. Daar verzoekster niet aantoonbaar waarom een apart verzoek voor haar dochter gerechtvaardigd zou zijn, toont zij niet aan dat het hoger belang van het kind *in casu* geschonden is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd van de minderjarige dochter van verzoekster en met het feit dat zij stukken voorlegde waaruit blijkt dat zij consultaties had met een psycholoog. Zij werd gehoord op het CGVS door een gespecialiseerde medewerker in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is, werd bijgestaan door haar raadsman en kreeg daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris voor

Migratie- en Asielbeleid er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat de dochter van verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989, op haar van toepassing is. De algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet ten slotte hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht (cf. RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Een schending van artikel 24 van het Handvest wordt dan ook niet aangetoond.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster het volgende pertinente motief van de bestreden beslissing inzake de verklaringen van haar dochter dat zij in België een ruimere bewegingsvrijheid heeft in haar verzoekschrift onverlet laat:

“Bijkomend stel je, dat je in België een ruimere bewegingsvrijheid hebt dan in El Salvador, waar je zonder begeleiding nergens naartoe kon (CG p.7). Hierbij dient te worden opgemerkt dat je bij vertrek uit je land 12 jaar was en dat de “beperkingen van bewegingsvrijheid” die je aanhaalt, wellicht ook voor de meeste 12-jarigen in België gangbaar zijn.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing in hoofde van de dochter van verzoekster voorts terecht op het volgende:

“Het loutere feit van recent, sinds augustus 2021 (CG p. 5) in psychologische behandeling te zijn, naar eigen zeggen, omdat je last had van humeur-wisselingen en niet goed in je vel zat, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat je geen nieuwe elementen aanbrengt, die een vraag om bescherming in eigen naam rechtvaardigen.”

Door in haar verzoekschrift te verwijzen naar de “psychologische follow-up” van haar dochter in België en te stellen dat het niet langer ter discussie staat dat een trauma meerdere jaren later kan worden beleefd wanneer het slachtoffer van seksuele agressie minderjarig is, gezien dit erkend wordt door de medische gemeenschap, doet verzoekster geen afbreuk aan bovenstaande pertinente motieven. Verzoekster gaat er immers opnieuw aan voorbij dat het seksueel misbruik van haar minderjarige dochter reeds werd beoordeeld in het kader van de verzoeken om internationale bescherming die zij en haar broer indienden, waarbij dit zowel door de commissaris-generaal als door de Raad niet aannemelijk werd bevonden, en dat zij geen elementen aanbrengt die rechtvaardigen dat door haar dochter een apart verzoek wordt ingediend.

Wat betreft de vrees van haar dochter ten aanzien van de bendeleden omdat zij in België hebben verbleven, stelt de Raad vast dat verzoekster het volgende pertinente motief van de bestreden beslissing niet betwist:

“Aangaande het door jou aangehaalde element dat je ook een vrees hebt ten aanzien van de bende omdat jullie in België hebben verbleven, dient te worden opgemerkt, dat je hierover geen concrete nieuwe aanwijzingen aanbrengt en je je baseert op de elementen van vrees die werden aangehaald door je moeder en oom (CG p.6).”

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoekster ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat je louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2,b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Evenmin heb je in concreto aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van je verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Je hebt derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door de dochter van verzoekster neergelegde documenten:

"De klacht in verband met de diefstal in jullie huis, alsook het artikel aangaande de neef van je moeder werden voorgelegd op het CGVS door je moeder en oom in hun vraag om internationale bescherming. De copies afgegeven dd. 27/05/2020 aangaande de rechtszaak ten aanzien van uw belager en het uitgesproken vonnis, werden neergelegd op de zitting van de RVV dd. 22/12/2020 en aldaar beoordeeld (zie RVV arrestnummer 246689 p.13-14). De beoordeling van de RVV aangaande de neergelegde documenten hebben kracht van gewijsde. De neergelegde betalingsbewijzen voor psychologische consultaties werden bovenstaand besproken."

Het betoog van verzoekster over het document dat door het CGVS als "document 1" zou worden aangemerkt en waarover de Raad zich in zijn beslissing in haar hoofde niet op definitieve wijze zou hebben uitgesproken, kan niet overtuigen. Uit het arrest nr. 246 689 van 22 december 2021 blijkt immers dat de Raad (tevens) van oordeel was dat er in het document niet gesproken werd over de vervroegde invrijheidsstelling van de voorgehouden belager van de dochter van verzoekster en dat dit de bewijswaarde van het document ondermijnt. De Raad wees er in dit arrest ook op dat er bovendien slechts bewijswaarde aan de neergelegde documenten kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat volgens de Raad *in casu* niet het geval was. Uit het voormelde blijkt dat de Raad dus wel degelijk over het document heeft geoordeeld. Ten slotte dient er ook opgemerkt te worden dat het document dat door het CGVS als "document 1" zou worden aangemerkt, slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat de dochter van verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de dochter van verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de dochter van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.5. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet

aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN